

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษาเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยวิธีภาษาศาสตร์ กับวิธีผสมทางด้านความเข้าใจในการอ่านและการเขียนประโยคของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนราชวินิต

สมมติฐานการวิจัย

นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีผสม จะมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาอังกฤษด้านความเข้าใจในการอ่านและด้านการเขียนประโยคสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีหลักภาษาศาสตร์

ตัวอย่างประชากร

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2519 โรงเรียนราชวินิต จำนวน 2 ห้องเรียน รวม 74 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้คะแนนของการสอบครั้งแรกเพื่อวัดความรู้เดิมในวิชาภาษาอังกฤษเป็นเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มเหมือนกันเป็นคู่ (match by pair) รวมทั้งหมด 37 คู่ ผู้วิจัยได้ทำการสอนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมตามเนื้อหาที่กำหนดไว้ในหนังสือโครงการสอนวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของกรมสามัญศึกษา โดยทำการสอนเป็นเวลา 8 สัปดาห์ติดต่อกัน สัปดาห์ละ 5 ชั่วโมง รวมเวลา 40 ชั่วโมง

วิธีดำเนินงาน

ผู้วิจัยได้ศึกษาวิธีการสอนภาษาอังกฤษแบบหลักภาษาศาสตร์ จากหนังสือโครงการ

สอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของกรมสามัญศึกษา และวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่ใช้อยู่ในโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) ซึ่งเป็นวิธีผสม นอกจากนั้นได้ศึกษาหลักสูตร โครงการสอน และทำบันทึกการสอนเพื่อที่จะนำไปใช้ในการวิจัยครั้งนี้ พร้อมทั้งได้ศึกษาวิธีสร้างแบบสอบและได้สร้างแบบสอบเพื่อวัดสัมฤทธิ์ผลการเรียนชั้น 2 ฉบับ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบสอบวัดพื้นความรู้เดิมเพื่อแบ่งตัวอย่างประชากรเป็น 2 กลุ่ม ซึ่ง จูรีย์ จีวะกุล ได้สร้างขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2512 และแบบสอบสัมฤทธิ์ผลการเรียน ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเองจำนวน 2 ฉบับ

แบบสอบฉบับที่ 1 วัดสัมฤทธิ์ผลการเรียนภาษาอังกฤษด้านความเข้าใจในการอ่าน ซึ่งทำการวิเคราะห์เป็นรายข้อ ได้ค่า (P) อยู่ระหว่าง 47 % ถึง 80 % และค่า (D) อยู่ระหว่าง .28 ถึง .78 มีค่าความเที่ยง (Reliability) ก่อนนำมาใช้ 0.94 และค่าความเที่ยง (Reliability) เมื่อใช้กับกลุ่มประชากรทั้ง 2 กลุ่ม เป็น 0.93

แบบสอบฉบับที่ 2 วัดสัมฤทธิ์ผลการเรียนภาษาอังกฤษด้านการเขียนประโยค ซึ่งทำการวิเคราะห์เป็นรายข้อ ได้ค่า (P) อยู่ระหว่าง 31 % ถึง 80 % และค่า (D) อยู่ระหว่าง .32 ถึง .76 มีค่าความเที่ยง (Reliability) ก่อนนำมาใช้ 0.96 และมีค่าความเที่ยง (Reliability) เมื่อใช้กับกลุ่มประชากรทั้ง 2 กลุ่ม เป็น 0.88

สรุปผลการวิจัย

เมื่อทำการวิเคราะห์ข้อมูลแล้ว ได้ข้อสรุปดังนี้

1. นักเรียนที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยวิธีผสม (Multiple-Approach Method) มีคะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนด้านการเขียนประโยคสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีหลักภาษาศาสตร์ (Linguistic Method) อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01
2. นักเรียนที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยวิธีผสม (Multiple-Approach Method) มีคะแนนสัมฤทธิ์ผลการเรียนด้านความเข้าใจในการอ่านไม่แตกต่างไปจาก

นักเรียนที่เรียนโดยวิธีหลักภาษาศาสตร์ (Linguistic Method) ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05

สรุปผลการวิจัยครั้งนี้ การสอนภาษาอังกฤษโดยวิธีผสมให้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนราชวินิต ทำให้นักเรียนมีสัมฤทธิ์ผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่าการสอนโดยวิธีหลักภาษาศาสตร์

อภิปรายผล

จากผลการทดลองครั้งนี้ผู้วิจัยพบว่า ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนราชวินิต โดยวิธีผสมและวิธีหลักภาษาศาสตร์นั้น ปรากฏว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีผสมมีคะแนนสัมฤทธิ์ผลการเรียนด้านความเข้าใจในการอ่านไม่แตกต่างไปจากนักเรียนที่เรียนโดยวิธีหลักภาษาศาสตร์ ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 ถึงแม้ว่าผลการทดลองครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า สัมฤทธิ์ผลการเรียนด้านความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ไม่แตกต่างกันก็ตาม อาจจะเป็นเพราะว่าโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เป็นโครงสร้างระดับง่ายและยังไม่สลับซับซ้อนมากนัก ผู้วิจัยมีความคิดว่าควรจะได้ทดลองการสอนทั้ง 2 วิธีนี้กับนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 และ 7 ต่อไปด้วย

ส่วนความสามารถในด้านการเขียนประโยคนั้นปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนโดยวิธีผสมมีคะแนนสัมฤทธิ์ผลการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีหลักภาษาศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ทั้งนี้ย่อมแสดงให้เห็นว่าการสอนโดยวิธีผสม ซึ่งมีการจดบันทึกสรุปกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์และสอนให้นักเรียนรู้จักชนิดของคำ (Part of Speech) ด้วยนั้น จะทำให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนประโยคได้ดีกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีหลักภาษาศาสตร์

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้สังเกตบรรยากาศในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม สรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม มีความสนใจในการเรียนและกล้าพูดกล้าแสดงออกได้เท่าเทียมกัน

2. นักเรียนทั้ง 2 กลุ่มมีความสนุกในการได้ฝึกออกเสียงตัวพยัญชนะ (Pronunciation) และการฝึกอ่านให้มีระดับเสียงที่ถูกต้อง (Intonation)

3. นักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยวิธีผสมมีความสังเกตในการเรียงคำเป็นประโยคที่ถูกต้อง เห็นได้จากมีการซักถามผู้สอนและอยากูรรายละเอียดเกี่ยวกับการใช้คำเพิ่มขึ้น ส่วนนักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยวิธีภาษาศาสตร์ปรากฏว่าไม่มีนักเรียนในกลุ่มนี้ซักถามผู้สอนเลย

ข้อเสนอแนะเพื่อการนำไปใช้

ผู้วิจัยได้ทำการวิจัยในโรงเรียนราชวินิต ซึ่งเป็นโรงเรียนในสังกัดกรม-
สามัญศึกษา เนื้อหาที่ใช้สอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เป็นเนื้อหา
สำหรับผู้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษเป็นปีแรก ดังนั้นผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะวิธีการสอน
ภาษาอังกฤษดังนี้

1. ควรนำวิธีสอนแบบผสมไปทำการสอนแก่นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา
ปีที่ห้า เพราะจะทำให้เด็กนักเรียนมีทักษะทางการเรียนภาษาอังกฤษได้ครบทุกด้าน คือ
ฟัง พูด อ่าน และเขียน นอกจากนี้ยังเป็นการวางพื้นฐานให้นักเรียนได้มีความ
สังเกตและมีความรอบคอบในการอ่านและเขียนประโยคที่ขึ้น

2. ผู้สอนควรจะเห็นความสำคัญในการฝึกปากเปล่าให้มากกว่าก่อนที่จะให้ทำ
แบบฝึกหัด เพราะจะทำให้เด็กนักเรียนได้เรียนอย่างสนุกและมีความเข้าใจดี ทำให้
เด็กนักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษ แต่ก็ควรจะมีการแทรกวิธีการสอนแบบเก่า
คือวิธีไวยากรณ์-แปลไปบ้าง เนื่องจากนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีความ
สามารถในการแยกแยะโครงสร้างของประโยคได้คือพอสมควร แต่ต้องระวังไม่เน้นวิธี
สอนแบบไวยากรณ์-แปลให้มากเกินไป เพราะจะทำให้เด็กนักเรียนบกพร่องในทักษะทาง
ด้านการฟังและพูด

3. ควรฝึกให้นักเรียนสังเกตหลักการใช้คำที่เหมือนและไม่เหมือนกัน เพื่อ
นำไปประยุกต์ใช้กับรูปประโยคที่ยังไม่เคยเรียน

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการวิจัย .

ผู้วิจัยใคร่ขอเสนอแนะให้ผู้สนใจจะทำการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอน วิชาภาษาอังกฤษ ให้ทำการวิจัยเปรียบเทียบผลการเรียนของวิธีสอนทั้ง 2 แบบนี้ กับนักเรียนที่อยู่ในระดับชั้นสูงกว่าประถมศึกษาปีที่ 5 และควรทำการสอนให้นานกว่า 8 สัปดาห์ พร้อมทั้งควรมีตัวอย่างประชากรใหม่มากกว่า 74 คน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย